
Rolnummers : 253, 261 tot 264

Arrest nr. 6/92
van 5 februari 1992

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld in een vonnis van 21 november 1990 van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zitting houdende in correctionele zaken, in de zaak van het Openbaar Ministerie en Xavier Winkel tegen David De Courcy-Ireland, Patrick Benoist, Arnold Preneel, Johannes Priem, Jacques Mahieu, de n.v. Philip Morris Belgium, de n.v. RJ Reynolds Tabacco Gosset, de n.v. Cinta, de n.v. Bat Benelux en de n.v. Tabacofina-Vander Elst; de prejudiciële vragen gesteld in vier arresten van de Vierde Kamer van het Hof van Beroep te Luik op 9 januari 1991, in de zaak van het Openbaar Ministerie tegen David De Courcy-Ireland, Jean-Marie Vandermeersch, Jacques Mahieu en Johannes Priem.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters I. Pétry en J. Delva,
en de rechters L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior, H.

Boel en P. Martens,
bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen,
onder voorzitterschap van voorzitter I. Pétry,
wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. ONDERWERP

In een vonnis van 21 november 1990 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (49ste kamer, zitting houdende in correctionele zaken) aan het Arbitragehof de prejudiciele vraag gesteld of de Franse Gemeenschapsraad, gelet op de artikelen 59bis, §2 bis en 4 bis, van de Grondwet en artikel 5, § 1, van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, bevoegd was om in deze aangelegenheid decreetgevend op te treden.

Bij beschikking van 5 december 1991 heeft het Hof de vraag als volgt geherformuleerd :

"Schendt artikel 13 van het decreet van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ?"

In vier arresten van 9 januari 1991 heeft het Hof van Beroep te Luik (4de kamer) aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag gesteld :

"Schendt artikel 7, §2, van de wet van 24 januari 1977, voor zover het blijft bepalen dat "de Koning, in het belang van de volksgezondheid, regels kan stellen en verbodsmaatregelen kan voorschrijven in verband met de reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en

soortgelijke produkten ...", al dan niet de regels die door artikel 59bis van de Grondwet en krachtens deze laatste door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd door de wet van 8 augustus 1988, en met name haar artikel 5 zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Franse Gemeenschap en de Gewesten?"

Bij de voormelde beschikking van 5 december 1991 heeft het Hof de vraag als volgt geherformuleerd :

"Schendt artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zover het blijft bepalen dat "de Koning, in het belang van de volksgezondheid, regels kan stellen en verbodsmaatregelen kan voorschrijven in verband met de reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten ?"

De vijf zaken zijn samengevoegd bij de beschikkingen van 6 februari en 30 april 1991.

II. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

In de vervolgingen die aanleiding hebben gegeven tot de door de correctionele rechtbank te Brussel gestelde prejudiciële vraag (zaak nr. 253), wordt de beklaagden ten laste gelegd dat zij de bepalingen van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, alsmede de bepalingen van het koninklijk besluit van 20 december 1982 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten hebben overtreden. Aan vijf van de zes beklaagden wordt ook ten laste gelegd dat zij de bepalingen

van het koninklijk besluit van 5 maart 1980 waaraan artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging decreetwaarde heeft gegeven, hebben overtreden. De feiten hebben zich voorgedaan in het gerechtelijk arrondissement Brussel en "elders in het Koninkrijk".

De vervolgingen die aanleiding hebben gegeven tot de door het Hof van Beroep te Luik gestelde prejudiciele vragen (zaken nrs. 261 tot 264) zijn uitsluitend gegrond op bepalingen van het voormelde koninklijk besluit van 20 december 1982.

De feiten hebben zich voorgedaan in het arrondissement Luik en "elders in het Koninkrijk".

III. DE RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

1. In de zaak met rolnummer 253.

De prejudiciële vraag is bij het Arbitragehof ahangig gemaakt door de verzending van een expeditie van de verwijzingsbeslissing, die op 28 november 1990 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde datum heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om ten deze de artikelen 71 en volgende van de voormelde organieke wet van 6 januari 1989 toe te passen.

De bij artikel 77 van de organieke wet

voorgeschreven kennisgevingen zijn gedaan bij ter post aangetekende brieven van 20 december 1990, die op 21, 24 en 27 december 1990 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld; de zending naar Xavier Winkel is echter teruggekomen met de vermelding "niet afgehaald".

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is in het Belgisch Staatsblad van 21 december 1990 bekendgemaakt.

Ingevolge de toelating van voorzitter J. Sarot tot het emeritaat en de benoeming van Mevrouw I. Pétry tot voorzitter van het Hof, is rechter P. Martens bij beschikking van 16 januari 1991 als lid van de zetel aangewezen.

Overeenkomstig de beslissing van het Hof van dezelfde datum, is rechter P. Martens verslaggever in deze zaak.

Jacques Mahieu, wonende Prins Boudewijnlaan 232, 2650 Edegem, en de naamloze vennootschap Tabacofina-Vander Elst, waarvan de zetel gevestigd is Prins Boudewijnlaan 232, 2650 Edegem, die woonplaats kiezen ten kantore van Meesters Putzeys, Gehlen en Leurquin, advocaten, Sint-Bernardstraat 98, 1060 Brussel, hebben op 1 februari 1991 samen een memorie neergelegd.

Arnold Preneel, verblijvende Termereboslaan 16, Herent-Winksele en de naamloze vennootschap Cinta, waarvan de zetel gevestigd is G. Rodenbachlaan 29, 1030 Brussel, hebben op 1 februari 1991 samen een memorie neergelgd.

Patrick Benoist, wonende te Ukkel (1180 Brussel),

Lancasterlaan 10, en de naamloze vennootschap Reynolds Tobacco Belgium, waarvan de zetel gevestigd is te 1210 Brussel, Gabrielle Petitstraat 6, hebben op 2 februari 1991 samen een memorie neergelegd.

Johannes Priem, verblijvende te Overijse, Dreef 178, en de naamloze vennootschap B.A.T. Benelux, waarvan de zetel gevestigd is te Sint-Jans-Molenbeek, de Koninckstraat 38, hebben op 4 februari 1991 samen een memorie neergelegd.

David de Courcy-Ireland, vroeger verblijvende te 1050 Brussel, Hervormingsstraat 15, en thans avenue du Général Guisan, 30, te 1009 Tuilly (Zwitserland), woonplaats kiezende ten kantore van Mr Jean-Pierre van Cutsem, advocaat, Louisalaan 137, bus 1, 1050 Brussel, en de naamloze vennootschap Philip Morris Belgium, waarvan de zetel gevestigd is te 1170 Brussel, Steenweg op Terhulpen, 189, hebben op 4 februari 1991 samen een memorie neergelegd.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft op 4 februari 1991 een memorie neergelegd.

De Franse Gemeenschapsexecutieve, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, met ambtswoning Belliardstraat, 7, 1040 Brussel, heeft op 4 februari 1991 een memorie neergelegd.

Conform artikel 89 van de organieke wet op het Hof zijn afschriften van die memories overgezonden bij ter post aangetekende brieven van 25 februari 1991, die op 26 en 27 februari en 4 maart 1991 aan de

geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Hebben een memorie van antwoord neergelegd :

- Jacques Mahieu en de n.v. Tabacofina-Vander Elst op 28 maart 1991;
- Johannes Priem en de n.v. B.A.T. Benelux op 22 maart 1991;
- David de Courcy-Ireland en de n.v. Philip Morris Belgium van 27 maart 1991;
- de Ministerraad op 26 maart 1991;
- de Franse Gemeenschapsexecutieve op 27 maart 1991.

Bij beschikking van 30 april 1991, heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, tot 28 november 1991 verlengd.

2. In de zaken met rolnummers 261 tot 264.

De prejudiciële vraag is bij het Arbitragehof ahangig gemaakt door de verzending van een expeditie van elk van de verwijzingsbeslissingen, die op 1 februari 1991 ter griffie zijn ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde datum heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel in elk van de zaken aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben in elk van die zaken geoordeeld dat er geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de organieke wet van 6 januari 1989 toe te passen.

Bij beschikking van 6 februari 1991 heeft het Hof

de zaken samengevoegd.

De bij artikel 77 van de organieke wet voorgeschreven kennisgevingen zijn gedaan bij ter post aangetekende brieven van 15 februari 1991, die op 18, 19 en 21 februari 1991 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld; de zending naar David de Courcy-Ireland is evenwel teruggekomen met de vermelding "zaak gesloten".

Het bij artikel 74 van bovenvermelde wet voorgeschreven bericht is in het Belgisch Staatsblad van 19 februari 1991 bekendgemaakt.

Johannes Priem, voornoemd, heeft op 20 maart 1991 een memorie neergelegd.

Jacques Mahieu, voornoemd, en Jean-Marie Vanderersch, wonende Allée du Manège, 1 te 4120 Neupré, woonplaats kiezende ten kantore van Mrs Putzeys, Gehlen en Leurquin, advocaten, St.-Bernardstraat 98, 1060 Brussel, hebben op 28 maart 1991 ieder een memorie neergelegd.

David de Courcy-Ireland, voornoemd, heeft op 28 maart 1991 een memorie neergelegd.

De Ministerraad heeft op 2 april 1991 een memorie neergelegd.

De Franse Gemeenschapsexecutieve heeft op 3 april 1991 een memorie neergelegd.

Conform artikel 89 van de organieke wet zijn afschriften van die memories overgezonden bij ter post aangetekende brieven van 24 april 1991, die op 25 en 29 april 1991 aan de geadresseerden ter

hand zijn gesteld.

Hebben een memorie van antwoord neergelegd :

- Johannes Priem op 14 mei 1991;
- David de Courcy-Ireland op 22 mei 1991;
- Jacques Mahieu en Jean-Marie Vandermersch op 24 mei 1991.

Bij beschikking van 2 juli 1991 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, tot 28 november 1991 verlengd.

3. In de zaken met rolnummers 253 en 261 tot 264.

Bij beschikking van 30 april 1991, heeft het Hof de zaken met rolnummers 261 tot 264 samengevoegd met zaak 253.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven met ter post aangetekende brieven van 13 mei 1991, die op 14, 16 en 24 mei 1991 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Conform artikel 100 van de bijzondere organieke wet op het Hof worden de samengevoegde zaken onderzocht door de zetel waarbij de eerste zaak aanhangig is gemaakt en zijn de verslaggevers degenen die voor de eerste zaak zijn aangewezen.

Bij beschikking van 24 oktober 1991 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen tot 28 mei 1992 verlengd.

Bij beschikking van 4 december 1991 heeft het Hof de prejudiciële vragen geherformuleerd, heeft

beslist dat de zaak in gereedheid was en heeft de terechtzitting vastgesteld op 9 januari 1992.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven, en zij en hun advocaten zijn van de datum van de terechtzitting op de hoogte gebracht bij ter post aangetekende brieven van 5 december 1991, die op 6, 8, 9, 10, 11 en 13 december 1991 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van 6 januari 1992, heeft het Hof de datum van de terechtzitting vooruitgeschoven naar 8 januari 1992.

Van die beschikking is aan de partijen en hun advocaten kennis gegeven bij ter post aangetekende brieven van 6 januari 1992, die op 7 en 8 januari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 8 januari 1992 :

- zijn verschenen :

Mr. X. Leurquin, advocaat bij de balie te Brussel, voor J. Mahieu, de n.v. Tabacofina-Vander Elst, J. Vandermersch;

Mr. F. de Visscher, advocaat bij de balie te Brussel, voor J. Priem en de n.v. B.A.T. Benelux;

Mr. J.P. van Cutsem en Mr. M. Uyttendaele, advocaten bij de balie te Brussel, voor D. de Courcy-Ireland en de n.v. Philip Morris Belgium;

Mr. A. Puttemans loco Mr. L. Van Bunnem, advocaten bij de balie te Brussel, voor A. Preneel en de n.v. Cinta;

Mr. J. Bourtembourg loco Mr. J.M. Mommens,
advocaten bij de balie te Brussel, voor P.
Benoist en de n.v. Reynolds Tobacco Belgium;

Mr. M. Verdussen loco Mr. P. Lambert,
advocaten bij de balie te
Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters P. Martens en L.P. Suetens verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet van 6 januari 1989 die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. IN RECHTE

- A.1.1. De beklaagden en de Ministerraad voeren aan dat alleen de nationale wetgever bevoegd is om de reclame voor tabak te regelen. Zij betwisten dat de aangelegenheid behoort tot de persoonsgebonden aangelegenheden die zijn opgesomd in artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat het zou gaan om het beleid betreffende de zorgenverstrekking, de gezondheidsopvoeding of de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg. Voorts herinneren zij eraan dat de bescherming van de verbruiker tot de

bevoegdheid van de nationale wetgever behoort.

- A.1.2. Dezelfde partijen betogen dat in de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is gesteld dat de Gemeenschap niet bevoegd is voor, onder meer, de reglementering inzake de levensmiddelen en de aanverwante activiteiten, wat volgens hen verwijst naar de wet van 24 januari 1977. Zij beroepen zich ook op de adviezen van de afdeling wetgeving van de Raad van State, van 16 februari 1989 over een wetsvoorstel waarbij reclame voor tabaksprodukten wordt verboden (Gedr. St., Kamer, 1988-89, nr. 495/2), van 6 april 1990 over een ontwerp van koninklijk besluit betreffende de fabricage en het in de handel brengen van produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten (L. 19.792) en van 18 maart 1991 over een ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie (L. 20.538/9). In al die adviezen is gesteld dat de Gemeenschappen niet bevoegd zijn inzake de reclame voor tabak.
- A.1.3. Tot slot zijn de Ministerraad en de beklaagden de mening toegedaan dat artikel 13 van het decreet van 2 december 1982, doordat het decreetwaarde geeft aan de strafbepalingen die zijn opgenomen in het koninklijk besluit van 5 maart 1980, artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 schendt. De beklaagden voegen eraan toe dat diezelfde bepalingen ook artikel 7 van de Grondwet schenden.
- A.2. De Franse Gemeenschapsexecutieve analyseert de begrippen "preventieve gezondheidszorg" en "gezond-

heidsopvoeding" en besluit dat het onderwerp van de aangevochten bepalingen onder elk van die begrippen kan ressorteren. Zij is van mening dat de nationale bevoegdheid inzake de bescherming van de verbruiker enkel voor de algemene regels geldt. Zij betwist dat de Gemeenschap nieuwe vormen van opsporing en van vervolging van de overtredingen heeft ingevoerd. Zij doet gelden dat de kritiek tegen de techniek van wetgeving door verwijzing buiten de bevoegdheid van het Hof valt.

- A.3. De partijen zijn het onderling oneens over de draagwijdte van een advies van 20 maart 1985 waarin de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft toegegeven dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om een decreet aan te nemen "houdende verbod van het verkopen en gratis verstrekken van schadelijk snoepgoed en suikerhoudende frisdranken in bepaalde onderwijsinstellingen". (Gedr. St., Vl. Raad, 194 (1982-1983) nr. 1).

De Franse Gemeenschapsexecutieve leidt uit dat advies af dat de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake de levensmiddelen niet is uitgesloten wanneer het gaat om de bescherming van de gezondheid van de kinderen. De andere partijen antwoorden dat de Gemeenschappen terzake bevoegd zijn omdat het gaat om een activiteit die in de scholen wordt uitgeoefend en de aangelegenheid te vergelijken is met het medisch schooltoezicht, dat tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort.

- B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op het aanwijzen van de wetgever die bevoegd is om de reclame voor tabak te regelen, aangezien zowel de nationale wetgever als een decreetgever in verband met die aangelegenheid bepalingen hebben

aangenomen.

- B.2. De nationale norm is artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten. Sedert de wijziging ervan door de wet van 23 maart 1989, die in werking is getreden op 5 november 1989, luidt die bepaling als volgt :

"In het belang van de volksgezondheid kan de Koning regels stellen en verbodsmaatregelen voorschrijven in verband met de reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten evenals in verband met de reclame voor alcohol en alcoholhoudende dranken".

Degene die de koninklijke besluiten genomen ter uitvoering van artikel 7, § 2, van de wet, overtreedt, wordt, naar luid van artikel 15, § 2, 2°, van dezelfde wet gestraft met gevangenisstraffen en boetes zoals bepaald in § 1 van hetzelfde artikel. Artikel 7, § 2, van de wet is ten uitvoer gelegd door het koninklijk besluit van 5 maart 1980 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten. Dat koninklijk besluit is gewijzigd door de koninklijke besluiten van 22 september 1980 en 21 januari 1982, en is opgeheven en vervangen door een koninklijk besluit van 20 december 1982, dat op 10 april 1990 is gewijzigd.

- B.3. De gemeenschapsnorm is artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 dat bepaalt wat volgt :

"De bepalingen van de artikelen 2 tot 6 van het koninklijk besluit van 5 maart 1980 betreffende de reclame voor tabak, voor tabakhoudende produkten en voor gelijkaardige produkten, gewijzigd door het koninklijk besluit van 22 september 1980 en van 21 januari 1982, hebben

decreetwaarde."

- B.4. Naar luid van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de persoonsgebonden aangelegenheden.

Volgens artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen omvatten de in artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet bedoelde persoonsgebonden aangelegenheden onder meer, wat het gezondheidsbeleid betreft, "de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van nationale maatregelen inzake profylaxies."

De bevoegdheid om de reclame voor tabak te regelen is in die opsomming niet uitdrukkelijk aan de Gemeenschappen toegewezen.

- B.5. In het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 behelst de strijd tegen het tabaksgebruik drie aspecten ; een rookverbod in sommige ruimten, informatieverstrekking en een reclameregeling voor tabaksprodukten.

Uit de voorbereiding van het decreet blijkt dat de reclameregeling daarbij, in dezelfde mate als de andere bepalingen van het decreet, is ingegeven door de zorg voor de bescherming van de volksgezondheid.

De regeling leunt aldus aan bij de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake het gezondheidsbeleid, zoals omschreven in artikel 5, § 1, I, 2°, van de

bijzondere wet van 8 augustus 1980. Blijkens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet omvat de gemeenschapsbevoegdheid immers onder meer de gezondheidsopvoeding en -voorlichting, de vrijwaring van de volksgezondheid, met name door het voorkomen van (...) kanker (...), en de verbetering van de gezondheidstoestand van de bevolking, het zij in het kader van de gezondheidsopvoeding of door andere passende middelen (Gedr. St., Senaat, 1979-1980, nr. 434-2, 124-125; Kamer, 1979-1980, nr. 627-10, 52).

Evenwel, uit dezelfde parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat de bijzondere wetgever onder meer de "levensmiddelenwetgeving" heeft uitgesloten van de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake gezondheidsbeleid.

Aangezien ten tijde van de totstandkoming van de bijzondere wet de reglementering van de reclame voor tabak en aanverwante produkten deel uitmaakte van de "levensmiddelenwetgeving", met name van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruiker op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, moet worden aangenomen dat de nationale wetgever bevoegd is gebleven om de reclame voor tabaksprodukten te regelen.

- B.6. Ongetwijfeld behoren maatregelen van preventieve gezondheidszorg of informatiecampagnes betreffende het verbruik van tabak tot de persoonsgebonden aangelegenheden die zijn opgesomd in artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Zulks is echter niet het geval voor een reglementering of een verbod dat uitsluitend bestemd is voor degenen die handelsreclame maken voor tabak.

- B.7. Daaruit volgt dat de aangelegenheid tot de bevoegdheid van de nationale wetgever is blijven behoren en dat de Franse Gemeenschap haar bevoegdheden heeft overschreden door artikel 13 van het decreet van 2 december 1982 aan te nemen.
- Er is geen aanleiding om afzonderlijk na te gaan of de strafbepalingen van het decreet rechtsgeldig zijn, aangezien de Gemeenschap de niet-naleving van een bepaling die zelf door onbevoegdheid is aangetast, strafbaar heeft gesteld.

OM DIE REDENEN,

HET HOF

zegt voor recht :

- 1) Artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.
- 2) Artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zover het blijft bepalen dat "de Koning, in het belang van de volksgezondheid, regels kan stellen en verbodsmaatregelen kan voorschrijven in verband met de reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten".

Aldus uitgesproken in het Frans en in het Nederlands,
conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989
op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 5
februari 1992.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

I. Pétry